

Det er efter min Mening et meget stort Fortrin ved Udskiftet, at det strengt skjelnes mellem, hvad der er private og hvad der er offentlige Veie, og at det er affattet saaledes, at enhver privat Mand paa en let Maade og uden store Bekostninger kan komme til sin Ret og faae en saadan Veie sat i farbar Stand, nemlig ved Sogneforstanderskabernes og Amtsrådernes Hjælp. Der er vistnok i det Hele taget ikke stor Utilbøielighed hos Folk til at tage Deel i Istandføttelsen af en saadan Veie, men der mangler et Middel til at forene dem, og det troer jeg netop er fundet i Sogneforstanderskaberne og Amtsrådene. De private Mænd, der have Interesse af at faae saadanne Veie istandsatte, vilte efter min Mening være meget tilbøielige til at lade sig forlige, da det maa forudsættes, at disse Veie navnlig afbenyttes til Tørve-, Eng- og Skovkjørsel, altsaa paa en Tid, hvor Veirforholdene i Almindelighed begunstige Færdslen, og hvor Istandføttelsen kan foretages med meget ringe Bekostning. Hvad der ellers kan være at bemærke, skal jeg for Delskiftet lade staae hen. Jeg skulde forøvrigt mene, at Lovudskiftet, selv om det udkom, som det her foreligger, uden en eneste Forandring, endda vilde være brugbart, men skal paa den anden Side heller ikke benægte, at det i flere Punkter nok kan trænge til at forandres. Jeg skal derfor ikke modsætte mig dem ærede sidste Taler (Christensens) Mening, at det vil være rigtigst at lade Sagen gaae i Udvalg; dette vil ialtsald ikke kunne ske, da jeg forudsætter, at Sagen derfor ligesom vil blive behandlet saa betids, at den kan blive ophøiet til Lov, hvad jo vistnok er Hovedsagen. Det seer jo meget rimeligt ud, som den ærede næstforegaaende Taler (Drejer) bemærkede, at § 1 er noget indskrænket netop ved de Ord „udelukkende berettigede“; men dette „udelukkende“ maa vistnok ikke forstaaes saa strengt, og vil heller aldrig blive forstaaet paa den Maade; thi det skulde dog være besynderligt, naar en Mand troer sig berettiget til en Veis Afbenyttelse og derfor melder sig til at deeltage i dens Istandføttelse, om han da skulde blive afviiist; det vilde vistnok ikke blive Tilfældet. — Med Hensyn til § 2 er jeg fuldstændig enig i, at det vilde være det Hensigtsmæssigste, at der stæer offentlig Be-

kjendtgjørelse, saa at en Eier, der maaskee var bleven upaaagtet af de Dvrigte, der vare berettigede til at fare paa Veien, paa denne Maade itide kan faae Veilighed til at give Møde. Min Betragtning af Sagen er altsaa denne, at vi maae virke til, at Loven udkommer, selv om det skulde være i den Skikkelse, hvori den nu foreligger. For mig er Hovedsagen den, at Loven udkommer; den er, efter min Mening, brugbar, og det navnlig paa Grund af sin Letfattelighed og den simple Form, hvori den er affattet; Enhver kan see, hvad det er, Loven bestemmer, og Enhver kan forstaae, hvad han har at gjøre for at komme til sin Ret. Der er forøvrigt et Punkt, som jeg dog allerede nu vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, og det er Bestemmelsen i § 7, med Hensyn til Reise-godtgjørelser. Jeg skal her henstille, om det skulde være mere passende at give Amtsrådsmedlemmerne Reise-godtgjørelse ved denne Veilighed end ved saa mange andre Veiligheder. Det forekommer mig, at Amtsrådsmedlemmerne maae have Interesse for Sagen og Interesse i den Grad, at de vistnok hellere vilde arbejde for slet Intet end modtage en saadan Ubetjuelighed. Efter min Mening maae vi vistnok Alle erkjende, at disse Poster, som Medlem af Amtsrådet og Sogneforstanderskaberne, mere ere at betragte som Væres- og Tillidsposter, end som saadanne, hvorfor der skal ydes Betaling. Med disse saa Ord vil jeg slutte; jeg skal være villig til at stemme for Vedføttelsen af et Udvalg, hvis saadant skulde foreslaaes, hvilket jo ikke behøver at bestaae af ret mange Medlemmer; men jeg skal ogsaa være villig til at lade Loven gaae igjennem, som den foreligger, ialtsald med meget saa Forandringer.

Thalviger: Jeg kan heller ikke Andet, end i alt Bæsentligt billige det foreliggende Lovforslag, da jeg troer, at det vil stifte megen Nytte. Som bekjendt er der mange private Veie omkring i Landet, som aldeles ikke ere passable, og dette ligger ganske naturligt deri, at, naar enkelte Personer af dem, der skulle holde en saadan Veie vedlige, ere modvillige med Hensyn til at opfylde, hvad der paahviler dem i saa Henseende, fordi man ikke har nogen Tvangsbestemmelse imod dem, saa blive ogsaa